Heimskringla
Published every Thursday by The
Heimskringla News & Publishing Co. Ltd

Verð blaðsins í Canada og Bandar $2.00 um árið (fyrir fram borgað).
Sent til Íslands $2.40 (fyrir fram borgað).

B. L. BALDWINSON
Editor & Manager

Office:
729 Sherbrooke Street, Winnipeg
BOX 3083. Talsími Garry 4110.

Kaupin væntanleg.

Það hefir verið efst í huga Winnipeg-búa um nokkurn undanfarinn tíma, að bærinn ætti sjálfur að eiga strætisbrautakerfi sitt, ásamt með gas- og rafmagns-stöðvum þeim, sem nú veita öllum bæjarbúum ljós, hita og vinnuafl.

Alt þetta hefir verið og er eign Winnipeg Electric Railway félagsins, sem er sama og Canadian Northern járnbrautarfélagið, sem er sama sem tveir menn aðallega, þeir McKenzie og Mann.

Menn hafa fundið til þess, að Winnipeg borg, sem nú er orðin þriðja stærsta borg í Canada, og verður vafalaust langstærsta borgin, þegar tímar líða, ætti sjálf að eiga eignir þær, sem hér um ræðir. Eignir þessar eru þjóðleg nauðsyn og ættu því að vera þjóðeign. — Sama félagið átti fyrrum vatnsleiðslukerfi bæjarins, en bærinn keypti það fyrir nokkrum árum og hefir síðan aukið það og bætt í samræmi við vaxandi íbúatölu. Kaup þau hafa reynst vel, og það er skoðun flestra bæjarmanna, að kaup á þessari stóreign eða eignum mundu einnig reynast bænum hagfeld, og að yfirráð bæjarins yfir eignunum séu honum ómissandi skilyrði fyrir framtíðarþroskun. — Samkvæmt þessari skoðun var það, að á sl. vetri var rætt við eigendurna um, að þeir seldu borginni allar eignir sínar hér. Herra McKenzie gerði þá kost á að selja með $250 verði hvern félagshlut, en það er sama sem 22½ milión dollars fyrir allar eignirnar. Mörgum fanst verðið hátt frá sjónarmiði kaupendanna, en seljendur héldu fram, að það væri sanngjarnt af því að árlegur arður af eignunum gæfi væna vexti af innstæðufénu, og þess vegna væri það stór hagur fyrir borgina að kaupa allar eignirnar. Síðan hefir málið legið í þagnargildi og bæjarstjórnin ekkert aðhafst opinberlega, en þó í kyrþey leitað sér allra fáanlegra upplýsinga um ástand félagsins, um verð eignanna, starfrekstrurskostnað og inntektir, og alt annað, sem málið varðar og hjálpað gæti henni til þess að komast að ábyggilegri niðurstöðu um það hvort gerlegt sé að kaupa með því verði, sem beðið er um fyrir eignirnar. Afleiðingin af þessum rannsóknum er sú, að það er sýnt og sannað, að það er stór gróði á starfsrekstri allra eignanna. Borgarstjóri Evans, sem vafalaust er mesti fjármálafræðingur, sem nokkuru sinni hefir skipað þá stöðu hér í borg, er sannfærður um, að borgin ætti að kaupa þessar eignir, og hefir þess vegna ráðgert, að láta borgarbúa innan skams greiða atkvæði um það, hvort ganga skuli að boði félagsins. Hann hefir engan efa á því, að það mundi borga sig vel fyrir borgina að ganga að kaupunum. Skýrslur félagsins sýna að það græðir stórfé á hverju ári á þeim, og það er viljugt til að gefa mönnum, sem bærinn útnefnir til þess, óhindrað tækifæri til að yfirfara alla reikninga þess, svo að þeir fyrir bæjarins hönd geti sannfærst á því, að alt sé hreint frá þess hendi, og að gróðinn sé eins og bækur þess sýna.

Í raun réttri er félagið ekki að bjóða þessar eignir sínar til kaups — því er engin þægð í að selja þær. Það að eins veitir bænum kost á, að kaupa þær með uppsettu verði, ef það er vilji borgarbúa; að öðrum kosti er það hjartanlega ásátt með að halda áfram að eiga þær og að raka saman stórfé á þeim árlega, eins og það hefir gert að undanförnu. En svo stendur á einmitt nú, að annað félag vill kaupa allar þessar eignir, og þess vegna vilja þeir McKenzie og Mann láta bæjarbúa ákveða um það, hvort þeir vilji sæta fyrsta kauprétti eða ekki.

Nú til þess að kjósendur geti greitt skynsamlega atkvæði um þetta mál — það lang-stórfeldasta og þýðingarmesta fyrir framtíð borgarinnar, sem nokkru sinni hefir verið hér á dagskrá —, þá verða þeir að eiga kost á öllum þeim upplýsingum, sem til eru um málið, og það þarf að rétta þeim þær upp í hendurnar þeim að fyrirhafnarlausu, því fæstir þeirra munu gæddir nægri fróðleikshvöt til þess að leita þeirra af sjálfsdáðum. — Bæjarstjórnin er einhuga um það, að bærinn ætti að taka sölutilboði félagsins, og það því fremur, sem nú eru aðrir keppinautar um boðið. Þessir keppinautar eru Montreal Power félagið, ásamt með auðmönnum frá New York borg. Og einmitt fyrir þetta tilboð Montreal og New York mannanna er það, að félagið hér óskar að fá sem fyrst að vita vilja Winnipeg borgar.

Bæjarstjórnin vill ganga að kaupunum, ef — eftir ítarlega rannsókn á öllu ástandi félagsins —. það verður sýnt, að inntektir þess nægi til þess: 1) að borga allan starfs- og viðhalds-kostnað; 2) borga alla vexti af öllum skulda bréfum félagsins, og alla skatta og tolla til bæjarins og fylkisins og ábyrgðargjöld og þau önnur útgjöld, sem heyra undir starfsrekstur eignanna; 3) að setja til síðu árlega næga fjárupphæð til þess að mynda varasjóð, sem að 40 árum liðnum nægi til þess, að borga að fullu allar skuldir, sem stafa af kaupi eignanna, og 4) að öllu þessu fráskildu, þá sé gróðinn svo mikill, að nemi 7 prósent af þeim 15 milíónum dollars, sem taka verður til láns til þess að borga að fullu fyrir hlutabréf félagsins. Þessar 15 milíónir dollars getur bærinn fengið með 4 prósent vöxtum; en þessi 3 prósent, sem umfram er, yrði um $300,000 til $400,000 á ári, sem nota mætti til þess að auka árlega við brautasporin, og stækka þannig kerfið eftir vaxandi þörfum borgarinnar. Þeir, sem nákvæmast hafa rannsakað málið, telja engan efa á, að bærinn mundi geta grætt á eigninni hálfa milíón dollars á ári eða meir og að það sé því ekkert alitamál, að sæta sölutilboði félagsins nú þegar, því verðið muni hækka ár frá ári.

Á þessu ári hafa hlutabréf félagsins komist hæst í $2.44 hvert dollarsvirði, og lægst niður í $1.84, — það er að segja fyrir strætisbrautakerfið. Á síðasta ári urðu allar inntektir af strætisbrautum borgarinnar $3,284,341. Föst útgjöld urðu $694,378. Gróðinn talinn $1,629,508. Skift milli hluthafa af þeim gróða $600,000. Sömu upphæð var skift milli hluthafa næsta ár á undan, og nálega jafnmikil upphæð borguð til þeirra á árinu 1908. Þetta sýnir, að félagið græðir, og bærinn ætti að geta grætt annað eins, ef hann ætti eignirnar.

Vöxtur félagsins hefir verið ákaflega mikill á sl. 10 árum. Árið 1900 voru allar inntektir þess af strætisbrautunum ekki meiri en $280,132 í stað $3,284,341 á síðastl. ári. Þá varð gróði þess ekki nema $109,537, í stað $1,629,508 á sl. ári. Þá var $55,000 skift upp á milli hluthafanna, en á sl. þremur árum $600,000 árlega. Þetta bendir til þess, að vöxturinn muni verða svipaður framvegis, og að gróðinn vaxi að sama skapi. Það ætti því ekki að vera neitt hættuspil fyrir bæinn, að taka að sér eignirnar með uppsettu verði, þó upphæðin virðist há. Fyrir 10 árum voru hlutir félagsins ekki taldir neins virði. Þá fékst ekkert boð í þá, og því voru engir hlutir seldir. En nú eru þeir eins trygg og arðberandi eign eins og til er í Canada, og komnir í hátt verð. — Öll strætisbrautaeignin hefir kostað félagið $14,612,222 og hlutahöfuðstóllinn er talinn 6 milíónir dollars. En skuldabréf félagsins, eða veðskuldir sem á því hvíla, eru $13,434,602. Af þessu er auðsætt, að félagið heimtar svo sem svarar 6 milíónum dollars meira frá bænum fyrir eignina en hún hefir kostað það. Þessar 6 milíónir dollars eru sektarfé, sem bærinn verður nú að borga fyrir að hafa ekki í fyrstunni haft áræði og framkvæmdarþrek til þess að setja stofnun þessa upp á eigin reikning og starfrækja hana síðan einnig á reikning bæjarins. En það er betra að borga sektarfé þetta nú strax, en að þurfa að borga það tvofalt hærra síðar, eða að öðrum kosti verða að una við, að greiða 1½ milíón á ári í hreinan gróða til félagsins umfram það sem ætti að vera, og fyrir það, sem bærinn ætti að veita sér sjálfur, en þess að þurfa að sækja það til einokunarfélags og gjalda því hvaða verð, sem því þóknast að setja. Alls vegna er því vonandi, að bæjarbúar íhugi mál þetta vandlega, og þá má vænta þess, að þeir greiði einhuga atkvæði sín með kaupunum, þegar málið verður lagt undir úrskurð þeirra

Vernd frá elding.

Manitoba búnaðarskólinn hefir nýlega gefið út bækling um verndun bændabýla frá eldingum. Bæklingur þessi er ritaður af Prof. L. J. Smith. Í þessu blaði er ekki rúm fyrir meira en lítinn útdrátt úr efni ritsins, sem annars er alt um áhugamál bænda og ætti því að vera í sem flestra þeirra höndum.

Prof. Smith skýrir frá, að oft komi það fyrir, að eldingu slái niður í hús bænda og geri þeim talsvert eignatjón og jafnvel stundum líftjón, og að það ætti því að vera bændum áhugamál, að geta forðast eldingar. Tvær spurningar eru algengastar um þetta mál: 1) Hvort nokkur ábyggileg trygging gegn eldingum sé þekt, og 2) Hver sé ódýrust og auðveldust aðferð til varnar gegn þeim. Þessum spurningum svarar hann svo, að það sé viðurkendur sannleikur, að hægt sé að vernda hús og byggingar fyrir eldingum, og að öllum rafmagnsfræðingum komi saman um það. Talsímafélög og rafmagns járnbrautafélög verji eignir sínar fyrir eldingum og stórar verksmiðjur verji sína háu verksmiðjureykháfa frá hruni af völdum eldinga. Það hefir verið áreiðanlega sannað, að hægt er að leggja eldingaleiðara á byggingar, svo að þær séu óhultar fyrir eldingum. — Komið geta svo öflugir straumar, að varðar byggingar verði fyrir smávægilegum skemdum, en bæði er það, að slíkt ber mjög sjaldan við, og að þegar það kemur fyrir, þá eru skemdirnar mjög litlar, og aldrei svo að kvikni í húsunum. Til þess að vernda hús frá skemdum af eldingu, þarf að leggja eldingaleiðara af sjálfum húsunum, sem vernda skal, niður í jörðuna, svo að þó eldingu slái að húsinu, þá lendi hún í leiðaranum og fari eftir honum í jörð niður.

Tvens konar efni er notað í leiðara þessa: Járn eða stálkaðall og ofinn eða snúinn koparkaðall. Sú var tíðin, að koparleiðar eingöngu voru notaðir. En nú er það orðið fullsannað, að járn- eða stál-vírar gera algerlega sama gagn og kopar, og sumir sérfræðingar mæla jafnvel meira með járnleiðurum, en hinum, sem gerðir eru úr kopar. Yfirleitt er nú álitið af ýmsum þeim sérfræðingum, sem mál þetta hafa rannsakað, bæði á Bretlandi og í Bandaríkjunum, að galvaniseraður járnvír sé eins góður þrumuleiðari eins og völ er á úr nokkru öðru efni.

Prof. Smith, sem ritar um þetta fyrir Búnaðarskólann, ráðleggur og mælir með, að bændur noti galvaniseraðan járnvír eða stálvír, sem sé 5.—16. hlutar úr þuml. að gildleika, — eða það sem á ensku er nefnt: "Galvanized Guy Wire". Helzt vill hann að það sé járnvír, telur hann betri en stálvírinn, og segir hann sé endingarbetri, þó að talsímafélögin noti mest stálvírinn af því hann sé sterkari. Járnvírinn, sem þrumuleiðari á húsum bænda, lauslega strengdur frá mænirásum niður í jörðu, getur enst meira en 30 ár, og að sé sá járnvír málaður, þá geti hann enst óendanlega langan tíma. Gæta verður þess, að galvaniseringin sé góð á vírnum. Til þess að kaupandinn fái vissu sína um það, þarf hann ekki annað en að beygja vírinn snögglega; ef galvaniseringin brestur ekki, þá er hún góð. Þessi 5.—16. þuml. galvaniseraði kaðall er gerður úr 7 þáttum, sem hver um sig er 0.11 úr þuml. að gildleika. Gæta verður þess, að kaupa ekki lyftivéla-kaðal, sem ekki er galvaniseraður, og gerður er úr nokkrum þáttum af fínum járnvírum. Slíkir kaðlar eru gerðir til inni-nota og endast ekki úti við. Þessi 15.—16; þuml. vír, sem höf. ráðleggur bændum að nota, kostar frá 1½—2 cents hvert fet, og er nær einn fimti úr pundi hvert fet. Slíkan þráð má fá í hverju heildjárnsöluhúsi í Winnipeg; svo að segja hver járnvörusali hefir hann til sölu eða getur útvegað hann og selt með því verði sem áður er sagt. Sumir segja, að nota megi mjórri þráð, en hann kostar litlu minna og því bezt að halda sér við það, sem ráðlagt hefir verið.

Í Ungverjalandi hefir það verið sýnt, og einnig á öðrum stöðum í Evrópu, að almennur gaddavír er eins áreiðanlegur eldingaleiðari eins og nokkur þörf er á, og í Ungverjalandi er sá vír alment notaður og reynist vel.

Aðalmergur málsins er þá þessi: Bændur geta trygt öll sín hús fyrir eldingum með því að strengja algengan girðingavír yfir um þau, og að festa hann með galvaniseruðum járnkengum við húsveggina. Vírinn má liggja fast að húsveggnum, en festur skyldi hann á þriggja feta millibili, svo að hann liggi sléttur. Bezt er að strengja vírinn eftir endilöngum mænirás húsanna og svo niður með hverju horni þeirra nokkra þumlunga niður í jörðina, svo að endarnir haldist þar, og skyldu þeir þá beygjast út frá húsinu. Síðan skal "ydda vírinn", sem svo er nefnt; en það er gert á þann hátt, að festa járnteina með 20 feta millibili úr sjálfum vírleiðaranum beint upp í loftið frá mæni húsanna. Þar sem teinninn er upp frá mæninum, á hann að vera 36 þuml. langur; en sé hann látinn liggja upp með reykháfnum, nægir að hann nái 20 þuml. upp fyrir hábrún reykháfsins. Endarnir á teini þessum eiga að vera vel yddir. Nota má í teininn ⅜ þml. þykt járn, og sé teinninn gerður svo oddhvass að hann sé beittur. Einnig má gera tein úr algengum girðingavír, svo sterkum að hann haldist beinn og bogni ekki fyrir vindi. Þá er ekki um odd að ræða, heldur er losað um þættina í þræðinum að ofanverðu, svo að nokkurt bil verði milli þeirra, og virðist það hafa algerlega sömu áhrif eins og þó væri oddmjór teinn. — Best er að grafa enda þrumuleiðaranna sem dýpst í jörðu, eða þar til endarnir ná svo langt niður, að einatt sé þar væta nokkur. Endarnir verða, svo vel sé, að ná niður fyrir moldar-jarðlagið, niður í leirjörð, þar sem væta er varanleg.

Slíkur eldingaleiðari, sem hér hefir nefndur verið, er svo óbrotinn og ódýr, að hver bóndi getur staðið sig við að fá hann, — ekki að eins á íbúðarhús sitt, heldur á hverja aðra byggingu, sem er á landi hans. Hver bóndi getur sjálfur sett þessa vírleiðara á hús sín, og með svo litlum kostnaði, að hans gætir ekki.

Mál þetta er þess virði, að allir bændur gefi því gaum, og skólinn hefir gefið bæklinginn út í því augnamiði, að hann, eða leiðbeiningar þær, sem hann færir, geti orðið bændum að liði.

Þeir, sem vildu eignast bæklinginn, skrifi eftir honum til: Manitoba Agricultural College, Winnipeg, Manitoba.

Kaupið 10c 'plug' af

Currency

CHEWING TOBACCO

OG VERIÐ GLAÐIR.

GULL
saga eftir Einar Hjörleifsson.

Þá er þessi langþráða skáldsaga komin hingað vestur til útsölu. Hún er sem kunnugt er framhald af sögunni "Ofurefli", og er í sama broti, með sama letri og í samskonar bandi og sú bók, en dálítið styttri. Að ytra frágangi er 'Gull' hin vandaðasta bók.

"Gull" byrjar rúmum sex árum eftir að "Ofurefli" endar, og eru allar aðalpersónurnar hinar sömu — Þorbjörn Ólafsson kaupmaður, séra Þorvaldur Gunnarsson, Ásgrímur, Sigurlaug og Ragnhildur. Aftur eru Sigríður og yfirdómarinn horfin, en í þeirra stað eru komin Borghildur prestsekkja, sem alt af hugsar um dauðann og eilífðina; Þórarinn Steingrímsson verkfræðingur, sem verður tengdasonur hennar að henni þvernauðugri; Ásdís dóttir hennar, blíð og bljúg; fiskikerlingar og fleiri persónur eru leiddar af höfundinum í þessari sögu fram á sjónarsviðið. Baráttunni milli séra Þorvaldar og Þorbjarnar gætir lítið í sögunni. Dómkirkjusöfnuðurinn hefir klofnað, eins og ráða mátti af sögulokum "Ofureflis". Hefir séra Þorvaldur myndað fríkirkjusöfnuð, en dómkirkjusöfnuðurinn fengið sér nýjan prest, sem er Þorbirni að skapi. Þorbjörn er sem áður máttarstoð þess safnaðar, og hefir komið á fót "Guðræknisfélagi", til eflingar barnatrúnni sönnu og gömlu, og fengið sem sálnavekjara guðfræðiskandídat "ljóshærðan beljaka, með breitt, búldulegt barnsandlit, sem fyrir nokkrum árum hafði útskrifast af prestaskólanum og farið til Danmerkur sem gufuleg og gáfnastirð mannrola. En guðfræðifélög Danmerkur höfðu tamið hann og teygt úr honum, svo nú var hann orðinn glæsilegur gæðingur, er fór á harðasprettum jafnt yfir blómgrundir sem blágrýtisurðir kirkjukenninganna". "Guðræknisfélagið" hafði fengið styrk handa honum frá Danmörku, til þess að standa á verði gegn villukenningum og öðrum vélabrögðum mannkynsóvinarins, og kristna það litla brot af landsmönnum, sem þeirrar gæfu yrði auðið". —

Í "Guðræknisfélagið" hefir Þorbjörn smalað mannfjölda, en konurnar mæta mest á fundum, og karlarnir trassa að greiða tillögin sem þeir höfðu lofað.

"Þeir sækja ekki mikið hingað, karlmennirnir", segir Þorbjörn við Borghildi á einum fundinum.

"Nei, þeir þurfa líklega ekki að leita náðar guðs", var svarið.

"Það gerði minna til, ef þeir þá greiddu þetta, sem þeir hafa lofað. En það gera þeir ekki heldur, bölvaðir slóðarnir", svaraði Þorbjörn.

Menn mega ekki halda, að "Gull" fjalli mest um trúarbrögð eða trúarlíf manna, fjarri fer því. Aðallega lýsir sagan gullfundinum í nánd við Reykjavík, — hvernig allir dreyma gulldrauma og búast við að verða stórríkir á svipstundu,

"Gulldarumurinn varð eins og hálfrosalegur vormorgun, en yndislegur samt, fullur af fossandi, gruggugum fagnaðarvonum".

Og framtíðarsýnir, sem svífa fyrir hugskotssjónum Þorbjarnar kaupmanns, eru:

"Miljóna bær, — miljónir manna og miljónir fjár — gull — gull. — Gullið kemur ekki frá útlöndum framar, — það kemur upp úr jörðunni — upp úr Reykjavík — upp úr hans landi. — Það kemur þar upp í haugum — gullið — glóandi gullið".

Og svo hugsunin sú að síðustu: "Væri annars ekki gaman að láta grafa sig í gullsandi, þegar maður er dauður".

En svo koma vonbrigðin. Hinir háu loftkastalar hrynja smátt og smátt, unz eintóm vonbrigði verða en ekkert gull.

Þorbjörn tapar stórfé. Eftir áeggjan Ásgríms ræðst hann í að kaupa botnvörpuskip; það gæti orðið önnur gullnáma. Skipið, sem hann kaupir, er strandskip, sem tekst að ná út, manndrápsfleyta; en yfirskoðunarmennirnir telja það sjófært, og Þorbjörn vátryggir það hátt. Hann lætur skipið fara til veiða, þó hann viti það með sjálfum sér, að það er ósjófært. Skipasmiðurinn hans, drykkjuræfill, sem kallaður er "Karl keisari", gefur honum fyllilega í skyn að svo sé. Þórarinn Steingrímsson líka; en Þorbjörn þvær hendur sínar, — yfirskoðunarmennirnir dæmdu það sjófært. Skipið ferst með allri áhöfn og samvizkan tekur að kvelja Þorbjörn, og honum förlast með degi hverjum.

Hin hlið sögunnar er um séra Þorvald og Sigurlaugu aðallega, — góðu englana í mannsmynd. Sigurlaug, hinn iðrandi syndari, kemur heim til að friðþægja fyrir afbrot sín. Prestur ræður hana fyrir hjúkrunarkonu í hjúkrunarfélagi Fríkirkjusafnaðarins. Hún ávinnur sér hylli allra. Jafnvel Ragnhildur, kona prestsins, sem í fyrstu hefir megnan ýmugust á henni, verður henni vinveitt. Þegar svo Þorbjörn kaupmaður legst veikur, maðurinn, sem hún átti verst upp að unna, þá fer hún af sjálfsdáðum og stundar hann. Þorbjörn verður glaður komu hennar, því gegnum alt má sjá, að Sigurlaugu elskar hann öllu framar, — jafnvel auði og völdum. Sigurlaug er hinn góði engill hans síðustu æfidaga þeirra beggja, og er hún legst veik, kemur séra Þorvaldur til Þorbjarnar og friðþægingarblæja er breidd yfir fortíðina. Þau Sigurlaug og Þorbjörn deyja samdægurs, — hún fyrst, hann síðar, eins og hann hafði marg-óskað.

"Ég má ekki með nokkru móti fara á undan henni", voru margítrekuð orð hans.

Og síðustu orð Þorbjarnar í þessum heimi, þegar prestur hefir sagt honum andlát Sigurlaugar, voru:

"Já, Sigurlaug. Nú er ég að koma".

Þetta er gangur sögunnar í ófullkomnum dráttum, þó margir atburðir séu hér að engu greindir.

Um sögu þessa er það að segja, að hún er stórgróði íslenzkum bókmentum, — sannnefnt gull þeirra. Að mínu áliti er hún bezta skáldsagan, sem til þessa hefir samin verið á íslenzka tungu. Efnið, búningurinn og málið, hvert öðru dýrmætara, og lýsingar allar fyrirtak. Höfundurinn dregur upp skýrar myndir úr nútíðarlífi íslenzku þjóðarinnar og tekst að lýsa hugsanalífi þeirra aðdáunarvel. Einna bezt tekst þó skáldinu að lýsa viðræðum séra Þorvaldar og hinnar bölsýnu Borghildar, sem liggur við sturlun út af missi sonar síns, ofdrykkjumannsins, sem druknaði á botnvörpung Þorbjarnar. Þær viðræður og æfintýrið, sem prestur hefir fyrir formála, hrífa hugi hvers sem les. — Sögulokin eru einnig gullfögur. Sagan er í heild sinni í fylsta máta lærdómsrík, — hún er boðberi andans bjartsýni og lyftir huga lesandans á göfugra og víðtækara sjónarsvið.

"Gull" þolir fyllilega samanburð við beztu skáldsögur útlendu stórskáldanna, og hver menningarþjóð myndi telja sér heiður, að eiga höfunda sín á meðal sem Einar Hjörleifsson. Höfundurinn hefir því með sögu þessari reist sjálfum sér veglegt minnismerki.

Öllum bókavinum ætti "Gull" að vera kærkominn gestur. Verð bókarinnar er $1.25, í skrautbandi, og fæst hún hjá H. S. Bardal bóksala.

Að endingu set ég hér lokagreinina úr næst síðasta kafla bókarinnar:

"Og þau fundu bæði, að í sól sálarfriðarins verður alt að gulli, líka reykjarsvæla mannlífsins, og að alt annað gull er mannssálinni fánýtt til frambúðar".

Gunnl. Tr. Jónsson

— Pius páfi liggur hættulega veikur í Rómaborg.

Nýkomar bækur

í bókaverzlun H. S. Bardals, Cor. Sherbrooke og Elgin, Winnipeg:

Gull, í g. b., eftir E. H	$1.25
Ísl. söngbók, 300 söngvar, í b.	0.75
Borgir, skálds. e. Jón Trausta	1.00
Rocambole, þýdd saga	0.40
Njósnarinn, þýdd saga	0.50
Óðalsbændurnir, þýdd saga ...	0.20
Huldar saga, riddara saga ...	0.30
Knúts saga heimska	0.15
Sveinn kardínálans, saga	0.30
Dóttir veitingamannsins, eftir Guðm. R. Ólafsson	0.15
Nokkrar sögur þýddar af I.J.	0.35
Minningarrit Goodtemplara...	1.00
Leifar forn-kristinna fræða, Þorv. Bjarnarson	1.50
Smámunir Sig. Breiðfjörðs, í b.	0.60
Smámunir Sig. Breiðfjörðs og Fertramsrímur, í bandi ...	1.00
Bernótusar og Nokkrar rímur	1.00
Þorgeirsljóð o.fl. í bandi.........	0.50
Plánetu og merkja bók	0.15